

Predikan 13 sön ef Trefaldighet, 3 årg.

Matteus 7:12, Medmänniskan, Centrumkyrkan 2017.

Psalm: 89, 228, 61, 288.

Psalm 89 v 1.

*”Se, jag vill bära ditt budskap, Herre,
med hjärtat sjunga ditt lov och pris .
Med glädje vill jag ditt ord förkunna,
som gör den svage vis.”*

Varje gång jag sjunger den här psalmen
så flyttas jag tillbaka till Storkyrkan den 10/1 1993,
för snart 25 år sedan, då vi hade den som slutpsalm
efter vår prästvigning.

Och när vi gick ut i mittgången under psalmen
så dansade Anden inom oss
och vi med den!

Vi var fyra kvinnor och en man som blev Ordets tjänare,
som brann av längtan efter att få förkunna evangeliet
och att få tjäna vår nästa.

Många gånger är det fortfarande så här,
men ju mer åren går,
och framför allt under de senaste åren,
så frågar jag mig samtidigt i mitt inre:
- *Hur mycket måste jag orka och hur länge?*

*”Allt vad ni vill att människorna skall göra för er,
det skall ni också göra för dem.”* säger Jesus till oss.

Och: Ja, jag vill göra *allt* för mina medmänniskor,
som lever nära mig
och för dem som jag möter i min vardag.
För dem som har fallit så pass djupt
att de behöver hjälp med att ta sig upp.
Ge bröd till dem som hungrar
och dryck till dem som törstar.
Jag vill vara god och jag vill göra rätt.

- Men hur mycket krävs det av mig, egentligen?
När kan jag få känna att det är nog,
att det räcker det jag gör?

För tankarna och känslorna som ropar på sin uppmärksamhet
när jag ser alla lidande människor vart jag än går,
och alla arbetsuppgifter som jag behöver ta itu med, är:
- *Gör mer!* För det blir aldrig nog.

Och det är även *de* orden som jag hör
när jag läser bibelns texter
och sjunger orden i våra psalmer.

- *Du ska orka bära! Det räcker inte det du gör!*

Och vi lever i en tid då vi många gånger kräver av varandra
att vi ska vara sådana supermänniskor hela tiden,
I en tid då gränsen för vad som tidigare dög och räckte,
hela tiden flyttas fram.

Men jag har kommit till en punkt då känner
att jag inte orkar längre.
Då jag inser att den omtalade *väggen*
har tornat upp sig mitt framför näsan på mig.
Och då jag har insett att jag inte längre klarar av
att ta mig igenom den.
Att jag inte längre klarar av att ta mig över den.
Nej, väggen står kvar...

Och jag inser också att det jag behöver öva mig i
- det är *inte* att säga *ja* – utan att säga – *nej!*

Så just nu försöker jag se vad jag kan skära ner på,
hur jag kan plocka bort och ge utrymme
för det som ger liv.
för det som även berikar mig själv.

Men jag vet också att jag tyvärr inte är ensam
i denna situation.
Nej, det är just det här som jag pratar med mina vänner om,
med mina arbetskamrater om,
och med gamla lek- och skolkamrater
som jag stöter ihop med på gatan.

- Hur länge till ska vi orka arbeta?
- Ska vi orka fram till pension?
För om vi hade råd så skulle många av oss vilja gå tidigare,
det ingen tvekan om den saken...

För när livet hänger på en skör tråd
 så undrar man hur länge den ska hålla,
 och man undrar hur man kan förstärka den
 så att den håller i många år till?!

För vi vill leva!
 Vi vill inte enbart överleva
 och hela tiden kämpa oss igenom en dag i taget.
 Vi vill ha roligt!
 Vi vill känna lusten spira i kroppen,
 Andens inspirerande kraft.
 Allt detta som vi kände en gång.

- Så vad kan jag göra för att förändra min egen livssituation,
 frågar jag mig?
 För det är klart att jag inte kan vänta bort åren
 fram till pension!
 Varifrån och hur kan jag hämta den kraft
 som jag så väl behöver?

Ja, först och främst innebär det att jag behöver vara
 uppmärksam på, så att jag vet,
 när jag ska säga *ja* och när jag ska säga *nej*.

Jag behöver också träna mig på att lämna ifrån mig.
 Att förstå att bibelns budskap om att vara till för andra,
 också gäller mig – men i omvänd ordning!

Nu är det jag som har fallit och behöver dras upp.
 Nu är det jag som hungrar och törstar.
 Nu är det jag som behöver en medmänniska;
 bli omhändertagen, skämmas bort, älskas.

Att våga vända på perspektiven
 tror jag är väldigt viktigt för människor
 som tar på sig rollen att alltid hjälpa.
 För det innebär att vi inser att vi behöver varandra.
 Om jag ser mig själv som den som alltid ska handla,
 göra, hjälpa till, - vad blir det då kvar för andra att göra?

Andra viktiga frågor är:
 Hur pass outhärlig vill jag vara? - och -
 Vilket förtroende har jag för andra
 – vad tror jag dem om att klara?

Men här kan också bli besvikna,
när saker och ting inte blir gjorda.

Och när det blir så, så kommer tankarna:

- Ja, det är bäst att jag gör det själv, då blir det gjort!

Men om vi delar på ansvaret om att livet kan fungera
så blir belastningen betydligt lättare för var och en av oss:

Jag är din medmänniska – och du är min!

Jag vill göra allt för dig – och du vill göra allt för mig!

Vi är grenar på samma vinträd.

Vi är ett i Kristus!

Kärlekens band löper mellan oss...

Amen